Piotr i Jan mówią o Jezusie

Zbór, relacje i służba • Dz 4:18–20; 1 P 3:15–16

Myśl przewodnia

Świadectwo chrześcijanina łączy prawdę z odwagą i szacunkiem wobec innych.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Po zmartwychwstaniu Jezusa Piotr i Jan opowiadali o Nim ludziom w Jerozolimie. Niektórzy chcieli, aby przestali o tym mówić.

Apostołowie odpowiedzieli, że nie mogą przemilczeć tego, co sami widzieli i słyszeli. Byli przekonani o prawdziwości swojego świadectwa.

My również możemy opowiadać o tym, czego dowiedzieliśmy się z Biblii. Gdy czegoś nie wiemy, uczciwie mówimy: „nie wiem".

Piotr i Jan opowiadali o Jezusie na podstawie tego, co sami przeżyli. My możemy powiedzieć, co przeczytaliśmy w Biblii albo co jest dla nas ważne. Uczciwie rozróżniamy własne doświadczenie od opowieści kogoś innego. Dobra rozmowa nie wymaga krzyku ani wygrywania nad drugim człowiekiem.

Ważna jest życzliwość. Ludzi o innych przekonaniach traktujemy z szacunkiem, nie wyśmiewamy ich ani nie zmuszamy do zgody.

Cele lekcji

• Opowiada, kto występował w Dz 4.

• Rozróżnia „wiem" i „nie wiem".

• Ćwiczy spokojne przedstawienie zdania bez nacisku.

• Odpowiada na pytanie kontrolne: Czy możemy mówić, że osobiście widzieliśmy wydarzenia sprzed dwóch tysięcy lat?

Przebieg zajęć

Wprowadzenie i pytanie — 4 min

Rozłóż rekwizyty lub przygotowane ilustracje i nawiąż do codziennego doświadczenia dziecka: Na co powołali się Piotr i Jan, kiedy oświadczyli, że będą mówić o Jezusie? Pozwól odpowiedzieć gestem albo milczeniem.

Lektura Biblii i kontekst — 8 min

Opowiedz prostym językiem o fragmencie Dz 4:18–20; 1 P 3:15–16. Piotr i Jan wobec zakazu mówienia o Jezusie wyjaśniają, że nie mogą przemilczeć tego, co widzieli i słyszeli. Pierwszy List Piotra wzywa do podawania racji nadziei z łagodnością i szacunkiem. Przeczytaj z Biblii krótki, wybrany urywek i pokaż jego miejsce w opowieści.

Rozmowa i rozumienie — 6 min

Zadaj pytanie dotyczące bohaterów i wyborów. Zastosuj jeden przykład: Świadectwo chrześcijanina łączy prawdę z odwagą i szacunkiem wobec innych. Nie wyciągaj od dzieci szczegółów z życia rodzinnego.

Ćwiczenie i zastosowanie — 8 min

Napisz na kartkach trzy zwroty: „Moim zdaniem…”, „Dlatego tak myślę…”, „Nie wiem, sprawdzę”. Dzieci dobierają odpowiedź do wymyślonego pytania o historię biblijną. Nie wymuszaj publicznych wystąpień. Udział i forma odpowiedzi pozostają dobrowolne. Nie żądaj osobistych zwierzeń.

Podsumowanie i zadanie domowe — 4 min

Sprawdź, czy uczestnicy potrafią odpowiedzieć: Na co powołali się Piotr i Jan, kiedy oświadczyli, że będą mówić o Jezusie? Przypomnij myśl: Świadectwo chrześcijanina łączy prawdę z odwagą i szacunkiem wobec innych. Propozycja dla rodziny: Porozmawiajcie o różnicy między tym, co ktoś widział, a historią, którą usłyszał od drugiej osoby.

Ćwiczenie uzupełniające

Połącz zdania z kategoriami: „widziałem” i „przeczytałem”.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Na co powołali się Piotr i Jan, kiedy oświadczyli, że będą mówić o Jezusie?

Na to, co sami widzieli i słyszeli.

Czy trzeba mówić głośno, aby mówić prawdę?

Nie. Wystarczy mówić spokojnie i życzliwie.

Czy można powiedzieć „nie wiem”?

Tak, jeśli nie znamy odpowiedzi.

Czy możemy mówić, że osobiście widzieliśmy wydarzenia sprzed dwóch tysięcy lat?

Nie. Możemy opowiadać o nich na podstawie Biblii.

Pomoce dydaktyczne

• Biblia w wybranym przekładzie, także szerszy kontekst wskazanych wersetów

• karta pracy SM-G2-A-44

• kartki, kolorowe kredki i tablica do wspólnych notatek

• ilustracje i przedmioty bezpieczne dla wieku

Wskazówki biblijne i wychowawcze

• W Dz 4 Piotr i Jan mówią jako świadkowie wydarzeń; współczesny uczestnik nie powinien przypisywać sobie analogicznej bezpośredniej roli. 1 P 3:15–16 wymaga łagodności i odpowiedzialnego sumienia, a 2 Kor 4:1–2 odrzuca podstępne traktowanie słowa. Dzieci nie są narzędziami działalności publicznej dorosłych.

• Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.

• Dziecko nie musi publicznie mówić o osobistej wierze.

• Dz 4 opisuje świadectwo apostolskie w sporze z władzami religijnymi. Nie wykorzystuj tej historii do zachęcania dzieci do niebezpiecznego przeciwstawiania się opiekunom lub instytucjom.

• 1 P 3:15–16 łączy gotowość przedstawienia racji nadziei z łagodnością, bojaźnią/szacunkiem i dobrym sumieniem. Sama odwaga bez prawdomówności nie wypełnia tego wezwania.

• W języku biblijnym „świadectwo” w Dz 4 dotyczy tego, co apostołowie widzieli i słyszeli. Dziś trzeba rozróżniać osobiste doświadczenie, opowieść o cudzym doświadczeniu i wniosek z tekstu.

• Nie organizuj przymusowych wystąpień publicznych, nagrywania dzieci ani kontaktowania ich z nieznajomymi w celu przekonywania do wiary.

• Uczeń ma prawo powiedzieć „nie wiem”, zadać pytanie lub odmówić opowiadania o osobistych przeżyciach. Nie wolno naciskać na ujawnianie przekonań innych osób.

• Nie wymuszaj świadectw, występów publicznych ani ujawniania prywatnych przeżyć. Rozpoznawaj presję retoryczną i zapewnij dziecku prawo do milczenia.

• Dz 4 dotyczy świadectwa apostołów jako bezpośrednich uczestników wydarzeń. Współczesne świadectwo może dotyczyć własnego doświadczenia, ale nie daje prawa do nacisku na innych.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Dz 4 Piotr i Jan mówią jako świadkowie wydarzeń; współczesny uczestnik nie powinien przypisywać sobie analogicznej bezpośredniej roli. 1 P 3:15–16 wymaga łagodności i odpowiedzialnego sumienia, a 2 Kor 4:1–2 odrzuca podstępne traktowanie słowa. Dzieci nie są narzędziami działalności publicznej dorosłych.

Kontynuacja w domu

Przećwiczcie zdanie: „Tak przeczytałem w Biblii; co o tym sądzisz?”.